

indicis

miquel bezares

©miquel bezares

El text reproduït fou publicat l'any 1990 per les Edicions Atàviques, de Lluçmajor, acompanyant les imatges de Biel Thomàs, a la carpeta que portava per títol *Indicis*

angoixa

encalç cos amunt els indicis de l'angoixa

i en un espai obert a la misèria

dels fantasmes lunars arrecerats per l'aire

obr les finestres de les golfes per on finalment

fugiran les meves cames espantades de les flors

baldat

baldat i miserable tritó del vertigen
desig el teu cos quiet i trèmul
i que em menis si en tens al teu tronc
que em manis i jo no tengui culpa
i tu no tenguis ordre i jo no sigui el teu obstacle
la mirada moguda de l'ocell nirviós

cos

tu ets el meu germà i la meva impossibilitat
ets cos baldat un mirall de dues cares
amb quatre mans i molts buits
i amb unglades als ulls que ja no veuen
la velocitat de la pluja sobre la teva ombra
ni les cames que han fugit per la clariana

desfici

el desig tan absurd el desig

i el desfici tan vertiginós com la pèrdua

de les cames o del moviment nocturn

a la recerca sempre del codi antic

ell

no vull avui desitjar-te vell i bell tritó
sinó i ho necessit que vull ésser desitjada
sentir el teu cos baldat clivellar l'aigua
recórrer besada a besada les traces de l'ansia

festa

desesperada recança de moviments

les ales invisibles en els teus ulls

i l'aire que entra en el teu pit

mentre hi ha en la teva boca una festa d'àcids

gola

sent el cant del tritó zelós

i veig un cos baldat d'ansies

veig un cos mig nu negat de desig

i sent els crits en la gola del llop

habitable

hi ha en el carrer el desig

i un cant de fanals i d'homes immòbils

i estàtues amb ereccions que s'escupen

gargalls de marbre als ulls i els crits

dels presoners exciten encara més els seus

cossos de pedra

interior

sóc un home perillós per a mi mateix
duc una corona d'espines i tinc un difícil regnat
nit endins en el reialme de la pluja d'estels
però un bon dia em creixeran les cames
i podré escapar de l'odi dels somnis

jaç

que ningú no s'ajegui en aquest silenci
sens haver viscut amb els dits l'instant
de les beines ploroses del sostre
sens haver desitjat si més no mig cos
que ningú no sigui víctima dels seus parèntesis

làtex

amb les ungles obr solcs en la pell lletosa
del meu sexe de cartó i després escamp
sobre el jaç els ulls les cames els membres
tot esperant el foc el joc el cop

morir

jo he vist coses que ningú no ha vist
que ningú no veurà mai amb els meus ulls
he vist les cel·les en penombra del desig
i m'he vist a mi baldat i insignificant
morint a poc a poc sota l'eclipsi

naufregi

volia saber quina hora era i un rellotge m'ho ha dit
ben mort John Huston regalà un ós a un jutge sense llei
i mentre jo vomitava pel balcó
el meu sexe ha tornat tan petit com els teus llavis
però jo sé que hi ha en algun lloc una dona enamorada
d'un tritó i dels miratges d'un naufragi

onatge

les dones ja no dansen sobre les ones
ni saben encara els homes de les cloïsses
l'obscur secret i la delerosa llàgrima
però arriba sempre a la solitud el mar

por

em calgué la sort d'haver nascut rei
per a dormir amb música d'ales i dolçor d'aromes
per a evitar que la por dels súbdits i l'alba
em sorprenguessin mentre una dama em besava el sexe

quimera

tinc la boca plena de vocals ara

i no puc besar-te però amb la fosca

estimada estrangera alada sens espasa

ens estimarem no ho dubtis abans del foc

reclòs

els indicis de la reclusió eren el vertigen

un balcó sota el cel i el mar

i una tremolor olorosa a les cames de què freturava

la seva història era l'inici de l'ambigüitat

suïcidi

acosta la mort esmolada i brillant
a l'angoixa envellida dels troncs
treu el teu fal·lus gangrenat
de la teva gola esquerpada i respira

trama

l'expressió febril de la teva cara
quan jo era dins el teu cos
és amiga l'única cosa que record de tu
i l'única follia que em resta és el jaç buit

ulls

amb quins ulls aquesta vida meravellosa
que mai no ha existit veurem sens dol
amb quin dolor una paraula ens menarà a una altra
si albiram com poden els corbs segellar-les

viatge

el cel serà del color de les visions
quan ens tanquem tots dos a l'excusat d'un avió rabent
els moviments seran virtuts i encara calents quan acabem
llençarem els baleigs de mar a l'abisme de cotó

xop

a l'altra cara de la pluja enllà

d'aquesta lluna on el vici saborós

xopa l'ansietat de tenir buits el camí i les passes

allí desafiaràs només amb la mirada el teu desig

zel

els somnis de cames i de camins
han sollat la porcellana trencadissa dels teus ulls
perquè l'atracció dels teus llavis vers les nafres
ha fet de l'indici de bell nou la immòbil
crua i mecànica i somorta realitat